

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2007, č. j. 5 Ca 375/2006 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 5. 2007, č. j. 5 Ca 375/2006 - 29 zrušil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 12. 9. 2006 (nesprávně uváděno 5. 10. 2006), sp. zn. 2006/519/jfu/ČTV, kterým stěžovatelka podle ust. § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“) uložila České televizi (dále jen „účastnice“) pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení ust. § 31 odst. 2 citovaného zákona, k němuž došlo tím, že dne 9. 7. 2006 odvysílala na programu ČT 24 v pořadu „Vedlejší efekty, Mají lustrace smysl?“ neobjektivní a nevyvážené informace. Porušení citovaného ustanovení se účastnice podle stěžovatelky dopustila tím, že v tomto pořadu v části zabývající se tématem lustrací odvysílala ve formě titulku (dynamického a později statického) názor diváka, že „Každý druhý chartista byl spolupracovníkem STB. Není to schizofrenie? Co pak bylo hlavní a co vedlejšák?“, a ponechala přitom tento názor bez jakéhokoliv komentáře. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v daném případě byl v pořadu obecné publicistiky zveřejněn vyhraněný názor jednoho z diváků, který nebyl informací zpravodajského charakteru. Jednalo se o názor jednotlivého diváka, a tak byl také prezentován. Jeho zařazení neovlivnilo podstatným způsobem vyznění celého pořadu. Podle městského soudu účastnice tím, že ponechala jeden z diváckých názorů prezentovaných v tomto pořadu bez komentáře, neporušila ust. § 31 odst. 2 zákona

o rozhlasovém a televizním vysílání. Názor diváka nebyl informací zpravodajského charakteru, byl v souladu s citovaným ustanovením oddělen a bylo tak zcela zřejmé, že se jedná právě a pouze o názor či tvrzení jednoho diváka. V pořadu byly prezentovány další názory na hodnotící komentáře a pokud předmětný pořad celkově nevyzněl jako neobjektivní a nevyvážený, nedošlo k porušení ust. § 31 odst. 2 citovaného zákona. V tom, že v průběhu publicistického pořadu, založeného na kontaktu a diskusi s divákem, nebyl korigován jeden, byť vyhraněný a zjevně neobjektivní divácký názor, nelze spatřovat porušení citovaného ustanovení, byly-li v pořadu prezentovány i názory další, jejichž vyznění bylo jiné.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž namítala, že obecná povinnost provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů se vztahuje i na názory a hodnotící komentáře. Neobjektivnost informací shledala v prezentaci diváckého názoru ve znění: „Každý druhý chartista byl členem StB. Není to schizofrenie? Co pak bylo hlavní a co vedlejší?“ Podle stěžovatelky měla být tomuto tvrzení, ačkoli šlo o názor diváka, věnována pozornost, a to zvláště proto, že šlo o závažné obvinění řady lidí. Účastnice neověřila jeho pravdivost a opodstatněnost. Pouhým převzetím tohoto tvrzení se účastnice s tímto názorem ztotožnila a prezentovala divákům nepravdivou informaci, která nevychází ze skutečného stavu věci, a tedy šlo o neobjektivní informaci. Stěžovatelka dále uvedla, že v průběhu ústního jednání předložila soudu sdělení ředitele odboru Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2007, které prokazuje, že předmětný divácký názor nevycházel ze skutečného stavu věci. Stěžovatelka se i nadále domnívá, že není možné tolerovat ilustrativní a nijak nekomentovanou prezentaci převzatého názoru značně vyhraněného a zavádějícího obsahu, která se opírá o neznámý, neověřený zdroj. Tím, že účastnice předmětné divácké vyjádření nijak nekorigovala či nekomentovala, poskytla neobjektivní informaci. Za prvé tím, že poskytla fakticky nesmyslnou informaci o tom, že každý druhý chartista byl spolupracovníkem StB, a za druhé tím, že tímto chybným stanoviskem poškodila dobrou pověst řady lidí. Účastnice se tak dopustila pochybení, které mělo za následek, že divák nedostal objektivní a vyvážené informace. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 31 odst. 2 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání poskytuje provozovatel vysílání objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

Pokud stěžovatelka namítala, že obecná povinnost provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace se vztahuje i na názory a hodnotící komentáře, nelze přehlédnout, že městský soud v napadeném rozsudku vyslovil závěr, pro posouzení dané věci klíčový, že zařazení názoru diváka tak, jak byl prezentován, „neovlivnilo podstatným způsobem vyznění celého pořadu“.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že pouze z toho, že provozovatel vysílání ponechá bez komentáře divácký názor, nelze dovozovat porušení zákonné povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace. To, že účastnice k některému z prezentovaných názorů diváků nevyjádřila své stanovisko, byť by se jednalo o názor např. kontroverzní či zjevně neodpovídající skutečnosti, ještě neznamená, že neobjektivní

a nevyvážený je celý pořad, příp. jeho část. Jednotlivé odvysílané informace, komentáře či vyjádření nelze vytrhávat z celkového kontextu a hodnotit je z hlediska objektivitu a vyváženosti samostatně. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že předmětný pořad obsahoval celou řadu vyjádření, komentářů a názorů, a to jednak pozvaných hostů, ale i diváků, přičemž tyto názory nebyly prezentovány pouze přímo ve studiu či telefonicky, ale i ve formě dynamických a statických titulků. Požadovat po provozovateli vysílání, aby se v průběhu takto koncipovaného pořadu ke každému prezentovanému názoru vyjádřil, a navíc i požadovat, aby blíže nespécifikovaným postupem ověřil jeho objektivitu (pravdivost), by podle Nejvyššího správního soudu znamenalo de facto znemožnění vysílání pořadů založených na kontaktu s diváky, neboť uvedené požadavky kladou na pracovníky sdělovacích prostředků v podstatě nesplnitelné nároky. Městský soud proto postupoval správně, když hodnotil celkové vyznění předmětné části vysílání, a ani jeho závěru, že odvysílání předmětného diváckého názoru neovlivnilo objektivitu daného pořadu jako celku, nelze nic vytknout. Z výše uvedeného vyplývá nedůvodnost této námítky, jakož i námitek souvisejících, ve kterých stěžovatelka argumentovala tím, že účastnice neověřila pravdivost a opodstatněnost předmětného diváckého názoru a že jeho nekomentovanou prezentaci nelze tolerovat. V širších souvislostech považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), a to zejména na rozsudky ve věci Jersild proti Dánsku ze dne 23. 9. 1994 (stížnost č. 15890/89) a ve věci Thoma proti Lucembursku ze dne 29. 3. 2001 (stížnost č. 38432/97). V prvním z citovaných rozsudků se Evropský soud pro lidská práva zabýval stížností novináře, který byl sankcionován za to, že dal v televizním pořadu prostor k vyjádření příslušníkům neonacistického hnutí, a dospěl k závěru, že uložení sankce představovalo porušení čl. 10 Úmluvy. V druhém z citovaných rozsudků byl vysloven právní názor, že všeobecný požadavek, aby se novináři systematicky a výslovně distancovali od obsahu citace, která by mohla urazit, provokovat nebo poškodit čest třetích osob, se neslučuje s úlohou tisku informovat o aktuálních událostech, názorech a myšlenkách (viz. bod 64 cit. rozsudku). Rovněž v tomto případě byl porušen čl. 10 Úmluvy (k podrobnostem o judikatuře Evropského soudu pro lidská práva k čl. 10 Úmluvy viz. též: Bergen, V. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva. 1 české vydání. Praha: IFEC, 2003; Jäger, P., Molek, P. Svoboda projevu. 1. vydání. Praha: Auditorium, 2007).

S tvrzením, že odvysíláním inkriminovaného názoru bez jakéhokoli komentáře se účastnice s tímto názorem ztotožnila, a proto prezentovala divákům nepravdivou informaci, nelze souhlasit. Předmětný divácký názor byl ve vysílaném pořadu naprosto zřetelně graficky oddělen, a to, že na něj účastnice nijak nereagovala, neznamená, že jej akceptovala či se s ním ztotožnila. Ke stejnému závěru dospěl i městský soud a v tomto ohledu mu tedy není co vytknout.

Jak již bylo uvedeno výše, nemělo v daném případě nekomentované odvysílání předmětného diváckého názoru vliv na objektivitu a vyváženost celého pořadu, resp. té jeho části, která se zabývala tématem lustrací. Pro posouzení dané věci proto není podstatné, kolik signatářů Charty 77 bylo ve skutečnosti spolupracovníky StB. Poukazovala-li tedy stěžovatelka v kasační stížnosti na sdělení ředitele odboru ministerstva vnitra, které má prokazovat, že předmětný divácký názor nevycházel ze skutečného stavu věci, považuje Nejvyšší správní soud toto sdělení za zcela irelevantní.

K argumentaci, že odvysílaný divácký názor obsahoval závažné obvinění řady lidí a že poškodil jejich dobrou pověst, považuje Nejvyšší správní soud za postačující odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 4 As 69/2007 - 65, ve kterém byl vysloven právní názor, že „objektivita a vyváženost sdělovaných a rozšiřovaných informací není totožná s ochranou subjektů před zásahem do jejich osobnostní sféry, která je chráněna prostředky práva

soukromého, které jsou provedením ústavně garantovaného práva na důstojnost a ochranu soukromí (čl. 10 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod). Posuzováno v rovině sankcionovatelnosti takového jednání provozovatele televizního vysílání může být v konkrétním případě zásah do osobnostních práv subjektu dotčeného odvysílanou informací pouze deliktem civilním, nikoliv správním“. Citovaný právní názor plně dopadá na uvedenou stížní námitku, která je proto nedůvodná.

Ze všech důvodů výše uvedených není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a účastníci žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu